Αρ. Δ. 1345

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΡΕΘΥΜΝΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐσωτερικοῦ
Ἐτησία Δραχμὰς 50.—
Ἑξάμηνος » 30.—
Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία Φρ. Χρυσ. 25
» Δολλάρια 8

ΡΕΘΥΜΝΟΝ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
17
ΑΠΡΙΛΙΟΥ
1925

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Ἔτος Α'. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΤΕΛΙΟΣ ΔΡΑΚΑΚΙΣ Ἀριθμὸς 1

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ "ΑΣΤΡΑΠΗΣ,,

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μεγάλον θόρυβον ποῦ ἐδημιουργήθηκε μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων κύκλων συνεπείᾳ τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Δράσεως» τῆς 11 τρέχοντος περὶ πλημμελοῦς λειτουργείας τοῦ Δημοτ. Νοσοκομείου, καὶ τῆς αὐθημερὸν κυκλοφορείας παραρτήματος διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος ἐδήλου ὅτι τὰ γραφέντα οὐδόλως ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς σκέψεις, ἐντυπώσεις καὶ αἰσθήματα αὐτῆς, θίγοντα πρόσωπα ἀπολαμβάνοντα τῆς κοινῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς κατηγορηματικῆς δηλώσεως ὅτι εἰς τὸ μέλλον ἡ «Δρᾶσις» προορισμὸν ἔχουσα τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐφεδρικῶν συμφερόντων καὶ μόνον τῶν ἐφεδρικῶν συμφερόντων δὲν θὰ ἀναμιχθῇ εἰς ἄλλα ζητήματα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀναλάβωμεν τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας φύλλου μὲ τὴν ἐντελῆ ἐπίγνωσιν τῆς βαρύτητος τοῦ ἔργου ἀλλὰ καὶ τῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ δημοσιογράφου Ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ κάθε ταπεινὴ πολιτικὴ χροιὰ ὡς καὶ ἀπὸ κάθε προσωπικὴ μεροληψίαν θὰ καταβάλωμεν ὅλην τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ὥστε ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα νὰ ἐκπληρώσῃ ἡ καλῶς ἐννοουμένη δημοσιογραφικὴ ἠθικὴ, τοὐτέστιν ἡ βάσις τῆς προόδου μιᾶς κοινωνίας καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν λαῶν.

Πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦτο τῆς «Ἀστραπῆς» ζητοῦμεν νὰ στρέψῃ τὴν προσοχήν της ἡ ὑγιὴς μερὶς τῆς μικρᾶς κοινωνίας μας πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἀγῶνός μας.

ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

....Ὠθούμενος ὁ Ἰούδας ἀπὸ τὴν Θείαν δύναμιν ἔρχεται διὰ τρίτην φορὰν πρὸς τὸν Ἄννα τὸν Ἀρχιερέα, ὑποκλίνεται ταπεινῶς καὶ λέγει:

—Ἔρχομαι νὰ σᾶς παραδώσω τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον.

—Καὶ πόσα θέλεις γιὰ τὸν Ναζωραῖον σου αὐτόν;

—Πόσα δίδεται σεῖς;

—Τριάκοντα ἀργύρια. Ἰδοὺ τί δίδομεν ἐμεῖς!

Ὁ Ἰούδας εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἀρχιερέως ἐσκοτίσθη. Ἄρχισε νὰ περιπατῇ ἐντὸς τῆς αἰθούσης εὔκαιπτος καὶ ταχύς, ἔπειτα ἐστράφη ταχέως πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ἐκτείνων τὰς χεῖρας του ἤρχισε νὰ γελᾷ...

Ὁ Ἄννας τὸν διέκοψε.

—Ἐκατάλαβες; Τριάκο τὰ ἀργύρια διὰ τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον καὶ δὲν μποροῦμε νὰ δώσωμε τίποτε περισσότερο καὶ ἂν δὲν θέλῃς πήγαινε.

—Διὰ τὸν Ἰησοῦν τριάντα ἀργύρια; Διὰ τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον τριάντα ἀργύρια; Θέλετε νὰ ἀγοράσετε τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον γιὰ τριάντα ἀργύρια;

—Δὲν μποροῦμε νὰ δώσωμε οὔτε ἕνα ὀβολὸ παρακάτω καὶ ἐὰν δὲν θέλῃς πήγαινε. Ἐπρόσθεσεν ὁ Ἄννας μὲ ἀδιαφορίαν.

—Καὶ ἡ καλοσύνη του; Καὶ ἡ χρηστότης του, καὶ ἡ ἀρετή του; Καὶ τὸ χάρισμα ποῦ ἔχει ἀπὸ τὸν Θεόν νὰ γιατρεύῃ τοὺς ἀρρώστους; αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε; Πές μου αὐτὰ δὲν ἀξίζουν τίποτε; Αἴ; Ἀλλὰ πές μου! ἀπάντησέ μου λοιπόν! Καὶ ἡ ὀμορφιά του; Τὰ νείατα του; Εἶνε ὡς ὁ νάρκισος τοῦ Σαρῶνος, ὡς ὁ κρῖνος τοῦ ἀγροῦ! Αὐτὰ δὲν ἀξίζουν τίποτε; Πέστε μου!

Τριάντα δηνάρια! Μὰ... μὲ αὐτὰ δὲν πληρώνετε οὔτε ἕνα ὀβολὸ γιὰ κάθε σταγόνα ἀπὸ τὸ αἷμα του! Μὲ αὐτὰ δὲν πληρώνετε οὔτε μισὸ ὀβολὸ γιὰ κάθε του δάκρυ! Οὔτε ἕνα τέταρτο τοῦ ὀβολοῦ γιὰ κάθε ἀναστεναγμό του! Καὶ αἱ κραυγαί του! Καὶ οἱ σπασμοί του! Καὶ οἱ πόνοι του! Καὶ ὅταν τὰ μάτια του θὰ κλείσουν!!! Δὲν θέλετε νὰ πληρώσετε τίποτε γι' αὐτά;

. . . . . .

Τὰ νυκτερινὰ σκότη εἶχαν καλύψει τὴν πόλιν τῆς Ἱερουσαλὴμ, οἱ πιστοὶ διεσκορπίσθησαν, καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις εἶχον ἐξαλειφθῆ. Ἤδη κάποιος μυστηριώδης θόρυβος ἐκυμάτιζεν ἐντὸς τῆς πόλεως. Τὸ πρόσωπον τοῦ Διδασκάλου ἐλάμβανε ὕφος περίλυπον. Ἡ ὥρα ἔτρεχε ταχέως καὶ ἡ Μεγάλη ἡμέρα ἐπλησίαζεν. Ἐφθασεν ἡ νύκτα καὶ βαθὺ σκότος ἐκάλυψε τὴν γῆν. Τὴν ἐρημίαν ἐτάραξε μιὰ φωνή, σπαρακτικῶς λυπηρά, ἀντιχήσασα εἰς τὸν ἀέρα.

Πηγαίνω νὰ σὲ παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν σου!

Παρατεταμένη σιωπὴ ἔσφιξε τὴν ἐρημίαν τῆς νύκτας καὶ τὸ μυστήριον τῶν φατασματικῶν σκότων.

—Δὲν ἀπαντᾷς, Κύριε; Μὲ προστάζεις νὰ φύγω;

Καὶ πάλιν ἐπῆλθε σιωπή!

—Ἄφησέ με νὰ μείνω! Δὲν μπορεῖς; Ἢ μήπως δὲν τολμᾷς, ἢ μήπως δὲν θέλῃς;

Καὶ πάλιν ἡ σιωπή! Μιὰ σιωπὴ ἀπέραντη, ἀχανής, ὡς τὸ βλέμμα τῆς αἰωνιότητος.

—Καὶ ὅμως γνωρίζεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ! Τὸ ξέρεις! Σὺ τὰ ξέρεις ὅλα! Εἶνε μεγάλο τὸ μυστήριο τῶν ματιῶν Σου, ἀλλὰ καὶ τὸ δικό μου μυστήριο εἶνε πολὺ βαθύ! Διάταξέ με νὰ μείνω;... Ἐλευθέρωσέ με, ἀπάλλαξέ με! Σήκωσέ μου τὸ βάρος ποῦ εἶνε βαρύτερο ἀπὸ τὸ μολύβι, ποῦ εἶνε βαρύτερο καὶ ἀπὸ τὸ βουνό! Δὲν βλέπεις τὸ στῆθος τοῦ Ἰούδα, ποῦ πάει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὸ βαρύ, ἀπὸ τὸ ἀσήκωτο αὐτὸ βάρος;

Ἡ σελήνη ἀνέτελεν ἤδη ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἀνέβαινε μετὰ τῶν μαθητῶν του, διὰ τελευταίαν φοράν, τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ὅπου εἶχον διέλθει τόσας ἐρέμους καὶ σιωπηλὰς νύκτας.

Ὁ Ἰησοῦς, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ψυχὴν ἐκυμάτιζαν τὰ πλέον ἄγρια κύματα τῆς μεγάλης ὀδύνης ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῶν ἐπερχομένων δεινῶν Του, ἐβάδισε πλειὸ μακρυὰ μετὰ τεσσάρων μαθητῶν εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου. Ἐκεῖ ἐκάθησαν. Ἀλλ' αἴφνης ὁ Ἰησοῦς ἠγέρθη.

—Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου. Μείνετε ἐδῶ καὶ ἀγρυπνεῖτε.

—Ποῦ πηγαίνει; Ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Πέτρος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀπήντησε:

—Δὲν ξέρω!

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ τέσσαρες μαθηταὶ ἀπεκοιμήθησαν. Μέσα σ' ἕνα τρομακτικὸ ὄνειρο, ὁ Πέτρος διέκρινε κάποιαν ἀόριστον, λευκὴν σκιὰν ἄνωθέν του καὶ μιὰ λεπτὴ καὶ ἐξησθενισμένη φωνὴ ἠκούσθη:

—Πέτρε, κοιμᾶσαι; Δὲν μπορεῖς λοιπὸν νὰ ἀγρυπνήσῃς μιὰ ὥρα μαζῆ μου; Κοιμᾶσθε λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε! Τὸ πᾶν ἐτελείωσε! Ἡ ὥρα ἐπλησίασε! Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται εἰς χεῖρας ἁμαρτωλῶν!

Οἱ Ἀπόστολοι ἐσηκώθησαν ἀποτόμως. Ἕνας θόρυβος ἠκούετο μακράν. Ποδοκτυπήματα ἄγρια, φωναί, κλαγκὴ ὅπλων, τρυξήματα σπασμένων ξηρῶν κλάδων ἀπέσπασαν τὴν προσοχήν των καὶ ἔστρεψαν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ βλέμμα. Ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν λαμπάδων διέκριναν σύμπλεγμα στρατιωτῶν.

—Τί συμβαίνει;

—Τί θέλουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

—Ἐμᾶς ζητοῦν;

Οἱ στρατιῶται περιεστίχισαν τοὺς μαθητὰς ἀναγνωρίσαντας ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὸν Ἰούδα ταχέως κινούμενον καὶ ἀναζητοῦντα τὸν Ἰησοῦν μὲ τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του. Παρετήρησεν ὁ Ἰούδας τὸν Ἰησοῦν ἀτάραχον καὶ σιωπηλόν, τὸν ἐξήτασε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ χαμηστρατιώτας.

—Ἐκεῖνος ποῦ θὰ φιλήσω αὐτὸς εἶνε. Χαῖρε, Ραββί! Καὶ τὸν ἐφίλησε.

—Ἰούδα! Ἐφώναξεν μὲ φωνὴν ἐξερχομένην ἀπὸ τὰ βάθη τῆς πασχούσης θείας ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἰούδα, μὲ φίλημα προδίδεις τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;

—Ναί μὲ φίλημα ἀγάπης σὲ παραδίδω! Μὲ φίλημα ἀγάπης σὲ παραδίδω εἰς τὸ ὄνειδος, εἰς τὰ βασανιστήρια, εἰς τὸν ἄτιμο θάνατο.

Μὲ τὴν φωνὴ τῆς ἀγάπης προσκαλῶ τοὺς δημίους σου ἀπὸ τὰς σκοτεινὰς φωλεάς των.

Ὁ Ἰούδας ἐξηκόντισε βλέμμα ἄγριο ἐπὶ τῶν μαθητῶν καὶ παρετήρησε τὸν φόβον ποῦ τοὺς εἶχε καταλάβει, παρετήρησε τὴν ὠχρότητα τῶν προσώπων των, τὰ ἠλίθια μειδιάματα, τὰς χαύνους κινήσεις των, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδε μὲ θανατηφόρον ἀδημονίαν, ὁμοίαν μὲ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς ἔμελλε νὰ δοκιμάσῃ μετ' ὀλίγον καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ποῦ ἐσχημάτισεν ὅτι οἱ μαθηταὶ ἦσαν ἀνίκανοι νὰ ἀντισταθῶσι κατὰ τῶν στρατιωτῶν καὶ νὰ σώσουν τὸν Διδάσκαλον, ἠσθάνθη ὅλο τὸ σῶμα του ἀποτόμως νὰ παγώνῃ.

Μὲ τὴν συνήθη σκαιότητα ποῦ διακρίνει τοὺς στρατιώτας ὅταν ἐκτελοῦν μίαν ἀνωτέραν διαταγήν, οἱ στρατιῶται συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦν διασκορπίσαντες τοὺς μαθητάς, οἱ ὁποῖοι φοβισμένοι διεσκορπίσθησαν, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, ἐγκαταλιπόντες τὸν θεῖον Διδάσκαλον, τρέχοντες, κτυπῶντες ἀπάνω στὶς πέτρες πίπτοντες, σηκωνόμενοι πάλιν.

Μόνος ὁ Ἰούδας παρηκολούθησε τὸν Διδάσκαλον μέχρι τῆς φυλακῆς του, ὅπου μετ' ὀλίγον ἤκουσεν ὄπισθέν του τὴν ἰσχυρὰν καὶ βροντώδη φωνὴν τοῦ Πέτρου λέγοντος:

—Ἐγώ; Ὄχι!

—Δὲν τὸν γνωρίζω!

—Δὲν ξέρω τί μοῦ λέτε!

Ὁ Ἰούδας ἔστρεψε τὸ βλέμμα καὶ εἶδε τὸν Πέτρον δειλὸν νὰ ἀπομακρύνεται, ἀπὸ δὲ τῆς στιγμῆς ἐκείνης παρετήρησεν ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς δὲν ἦλθε πλησίον τοῦ Διδασκάλου, ἀλλὰ μόνος αὐτὸς ἔμεινεν ἀχώριστος μέχρι τοῦ θανάτου Του, συμμεριζόμενος τὰ βασανιστήρια καὶ τοὺς πόνους του. Αἴφνης ὁ Ἰούδας ἀκούει ἐντὸς τῆς φυλακῆς παρατεταμένον θόρυβον καὶ γέλωτας θορυβώδεις. Ἐκτυποῦσαν τὸν Ἰησοῦν! Παράφρων ὁ Ἰούδας ἔτρεχε πέριξ τῆς ἐρήμου ἤδη αὐλῆς. Ὁ θόρυβος, οἱ γέλωτες καὶ αἱ φωναὶ τῶν στρατιωτῶν ἐξηκολούθουν καὶ φρίκη διέτρεχεν ὁλόκληρον τὸ σῶμα τοῦ Ἰούδα. Αἴφνης ἐπῆλθε σιωπή!

—Τί συμβαίνει; Γιατὶ ἐσιώπησαν; Διερωτᾶται ὁ Ἰούδας.

Ἴσως ἐκατάλαβαν, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰούδας, ὅτι οἱ στρατιῶται ἐνόησαν πῶς εἶχαν ἐνώπιόν των ἕνα ἄνθρωπον ἄθῳο, ἕνα ἀναμάρτητον, τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ.

Διάφοροι σκέψεις ἄρχισαν νὰ διασταυροῦνται τώρα μέσα εἰς τὸ κρανίον τοῦ Ἰσκαριώτη ποῦ τὸν ἔκαμαν νὰ σκιρτήσῃ καὶ τὴν καρδιά του νὰ κτυπᾷ σὰν τὸ σφυρὶ στ' ἀμόνι. Τί συμβαίνει τώρα μέσα στὴ φυλακή;

Ἴσως οἱ στρατιῶται ἐγονάτισαν πρὸ τοῦ θείου Διδασκάλου καὶ ἐφι-